

SBOROVÝ DOPIS

Měsíčník Sboru Křesťanské společnosti Praha / ročník 24

● ÚVODNÍK

ČTEME TO, CO JE V BIBLI?

„Jestliže tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Poslechne-li tě, získal jsi svého bratra.“
Matouš 18,15

Jednou z deseti hodnot Církve Křesťanská společnost, které je náš sbor součástí, je chození ve světle. Tato hodnota má mnoho aspektů a je o ní docela dost biblických textů. Jedním z důležitých aspektů této hodnoty je to, jak mluvíme a jak mluvíme jeden o druhém. Jakub píše, že jazyk je malý úd, ale dokáže ovládat celé tělo. (Tématu mluvení o druhých se věnoval další biblický seminář, který ve sboru probíhal v květnu a končí začátkem června). Pán Ježíš v textu z úvodu článku také o mluvení hovoří. Co dělat, když zjistím, že někdo jedná špatně? Nechat si to pro sebe, říci to někomu jinému nebo raději rovnou více lidem? Vyjádření Pána Ježíše k tomuto tématu je celkem jednoznačné. Přesto je často praxe v církvi jiná. Jako bychom četli jiný biblický překlad. Někdy se mně zdá, že inkriminovaný text a jeho pokračování je v biblich mnoha křesťanů nějak takto: „Jestliže Tvůj bratr zhřeší, nekárej ho, abys ho nenaštval. Jdi to radši říci někomu jinému a toho zavaž, aby to už nikomu jinému neříkal. Tímto způsobem se to brzy dozví celá církev.“

Proč mám jít za někým, kdo hřeší, a napomenout ho? Není to vždy příjemné, může to vést ke konfliktu, je lehčí mlčet. Jak je to ale s námi, pokud hřešíme? V mém životě byly situace, kdy jsem nějaký nedostatek ve svém životě neviděl. Neusvědčilo mne Boží slovo, neusvědčil mne Duch svatý. Náprava přišla skrze některého sourozence – v posledních dvaceti letech často skrze mou manželku nebo mé spolupracovníky. Nebylo mně vždy příjemné, když jsem slyšel napomenutí. Někdy jsem dokonce reagoval nepříjemně. Ale když jsem předložil napomenutí Pánu a uviděl, že je oprávněné, tak to posloužilo k mé změně. Některé věci s námi dělá Bůh jedinečně skrze druhé lidi. A protože jsem toto požehnaní zažil u sebe, jsem ochoten jít i druhého napomenout a mám naději, že ho získám.

Proč o tom mluvit jen s ním, když by bylo bezpečnější a příjemnější o tom popo-

vidat s někým druhým? Jak jsem již zmínil, nebylo mně vždy příjemné, když někdo napomenul mne. Ale jak by mně bylo, kdybych zjistil, že se o mých selháních šeptá v kuloárech? A protože nechci, aby někdo takto jednal vůči mně, nechci takto jednat vůči někomu jinému. (A hluboce se stydím, že bylo několik situací,

kdy jsem vynesl nějaký hřích bez toho, abych konfrontoval nejprve jeho činitele). Cílem napomenutí je získání a náprava hřešícího a také zachování jeho důstojnosti. Pokud vím o nějakém hříchu, z kterého

dotyčný činil nápravu, nemám důvod, abych o něm někde jinde mluvil. Je to také jedna z mála věcí, o které nemluví ani se svou manželkou a ona se mnou. Bůh naše hříchy zapomíná a ten jediný, kdo je připomíná, je satan. Nechci jednat jako on.

Když vidím něčí hřích, modlím se za něj a jdu ho napomenout, nesmím ztratit ze zřetele cíl tohoto kroku. Cílem není, abych se nad dotyčného povýšil (vždyť sám také padám), abych ho ponižil a snížil jeho důstojnost. Cílem je jeho pokání a náprava.

Současně tam, kde dotyčný odmítá nápravu, není místo pro přikrývání hříchu, protože bychom se v takovém případě na hříchu také podíleli. Musíme vzít někoho dalšího a v krajním případě věc řešit s celou církví. K chození ve světle totiž patří jak to, že přikrýváme vyznané hříchy, tak to, že tma nemá ve světle žádné místo a že tomu, kdo zbloudil, může pokárání zachránit život.

Bratři a sestry, toužím po tom, aby náš sbor byl bezpečným místem. Aby lidé neskrývali problémy, ale řešili je. Aby měli odvahu vyznávat hříchy a vyhledat pomoc tam, kde nezvládají zvítězit sami. Aby každý měl jistotu, že se setká s přijetím sebe se svými slabostmi a současně s radikálním odmítnutím hříchu. Kéž nám k tomu dá Bůh milost.

Lubomír Ondráček

● SLOUPEK

Každý rád dostáváme dárky. A od Boha jsme dostali dary! Dar života, další dary v podobě talentů a nadání, a kdo chce, vezme si od Ježíše darem odpuštění hříchů a věčný život. Když jsem pochopila a darů získala, ani by mě nenapadlo chtít ještě něco. „Vždyť teď už všechno mám! Děkuji, už nic nepotřebuji!“ Říkala jsem na pobídky ostatních křesťanů, abych Boha o nějaký dar poprosila. Prošla jsem cestou od „nepotřebuji“, přes „nejsem hodná“, až po radostné „tak kde jsou ty další dary“?! Všechny dobré a dokonalé dary jsou od Otce světél, mocného štědrého Stvořitele, který je navíc i náš milující otec. Tak berme a užívejme si je.

Nanda

Informace o sboru naleznete nově na
facebook.com/kspraha

Moc se neraduj, kamaráde, jsem jen průměrný Samaritán... dám ti jen náplast a jdu dál.

Z angličtiny přeložil Tomáš Božovský
Copyright Gospel Communications International, Inc – www.reverendfun.com

PŘEČTĚTE SI

Užívání duchovních darů	2
Co dělat s dary?	5
Politika pro každého	6
Kapela Jiný rytmus	7
Jak sem to prožil	9

Užívání duchovních darů

Osobní svědectví

Před lety mě udivovali křesťané, kteří s jistotou uváděli své vjemy slovy: „Pán mi řekl“ nebo „dostal jsem od Pána“, apod. Tito moji sourozenci v Kristu byli v mých očích velmi duchovní a moje zbožnost se mi zdála vůči jejich poněkud nevýrazná. Opravdovou jistotu o tom, že ke mně zrovna mluví Pán, jsem nemíval. Taký se mi zdálo, že ostatní křesťané mají více duchovních darů než já. Že od Pána neustále

„Je ke vnímání Božího hlasu zapotřebí nějakých zvláštních duchovních schopností, které získají jenom ti nejlepší?“

něco přijímají a já žiji jakoby jenom z logiky poznání, kterou jsem se naučil čtením a studiem Písma.

Jednou mě napadla modlitba, kterou se mnohé v mém životě změnilo. Modlil jsem se asi takto: „Pane Ježíši, prosím Tě, ukaž mi, jaké jsi mi dal dary, co je ve mně přirozené a co nadpřirozené od Tebe.“ Začal jsem se divit. Velmi rychle mi Pán ukázal, že mi Duch svatý dal slova moudrosti, slova poznání, prorockví, povzbuzování, atd. Jenže já jsem těmto vjemům dříve říkal „má inteligence“, „mé logické usuzování“, „můj dobrý odhad“, „můj přirozený optimismus“, apod. Uvědomil jsem si, že mnohé vjemy, které jsem pokládal za samozřejmou a přirozenou součást svého vnímání, jsou dány užíváním charismat, jež mi daroval Duch svatý. Dále jsem si uvědomil, že mnohé duševní vjemy vypadají velmi podobně a dají se s duchovními snadno zaměnit. A když k tomu přidám několik duchovně znějících uvozujících slov a jsem trochu odvážný, je image duchoborce zaručena. Časem jsem zjistil, že někteří z těch, které jsem obdivoval pro jejich častou komunikaci s Pánem, citelně ochladli nebo dokonce odpadli. Také se ukázalo, že mnohé z jejich výroků uvozených: „Pán mi řekl“ se neprokázaly pravdivými.

Z toho mi vyplynul důležitý závěr. Křesťané se dají rozdělit podle rozlišování a hodnocení svých duchovních vjemů zhruba na dvě skupiny. Jsou křesťané, kteří mají tendenci většinu podnětů, jež zaregistrují, přičíst rovnou Pánu (bez základního rozsouzení). Pro větší četnost takových svých výroků působí ze začátku jako velmi duchovní

jedinci, ale prakticky duchovní dary (zvláště dar prorockví) velmi znevažují. Ve druhé skupině jsou křesťané, kteří zase nemají odvalu své vjemy přičítat svatému Bohu, a tak časem malomyslně tvrdí, že k nim Bůh nemluví. Vzniká tak dilema: „Mluví Bůh k lidem bezprostředně, osobně a často?“ „Může každý vnímat Boží hlas?“ „Je ke vnímání Božího hlasu zapotřebí nějakých zvláštních duchovních schopností, které získají jenom ti nejlepší?“

Osobní komunikace s Bohem a dary

V Janově evangeliu 10,14-30 Ježíš výslovně tvrdí, že On sám své ovce zná a jeho ovce znají jej, tak jako Otec zná Ježíše a Ježíš zná Otce. Dále tvrdí, že jeho ovce slyší jeho hlas, On je zná, ovce jdou za ním a On jim dává věčný život. Věčný život podle samotného Ježíše spočívá v poznávání Otce jako jediného pravého Boha a toho, kterého poslal – svého Syna Ježíše (J 17,3). Z toho vyplývá, že Bůh se nám chce dát poznat. Na druhou stranu jsme v Písmu na mnoha místech vyzýváni, abychom my komunikovali s Bohem, např. Mt 6,9, Ef 6,18, 1J 5,14-15. Z toho všeho lze jednoznačně usoudit, že Bůh Otec je poznatelný prostřednictvím svého Syna a má zájem o oboustrannou komunikaci se svými dětmi. Otázka: „Proč Bůh ke mně nemluví?“ (i to se může v případě vědomého setrvání v hříchu stát) tedy není v zásadě dobře položena. Lépe je se ptát: „Jakým způsobem ke mně, Bože, mluvíš?“ nebo „Co z toho, co vnímám, je od Tebe, co z mého srdce a co od Zlého?“ nebo „Proč Ti nerozumím?“. Jsem přesvědčen o tom, že komunikovat s Bohem může každý znovuzrozený křesťan bezprostředně, protože má smělý přístup k Otci prostřednictvím jeho syna Ježíše Krista. Že nejsou děti, které Bůh neslyší a děti, které upřednostňuje. Že to jednoduše záleží na vyladění našeho přijímače na Boží vysílač. Velmi dobrý prostředek je neustálá modlitba v jazycích, která buduje našeho ducha k naladění na Ducha svatého.

Trochu jinak je tomu s duchovními projevy. Těch může mít někdo více, někdo méně, podle toho, jak po nich touží a jak je Duch svatý uděluje.

Duchovní dary a charakter (ovoce Ducha)

Duchovní dary (řecky „charismata“) jsou projevy nezasloužené Boží milosti Otce ke svým dětem. Uděluje je Duch svatý zadarmo, protože nás má rád. Sebevýraznější dar nebo kombinace darů nevypovídá v žádném případě nic o duchovní zralosti obdarovaného. Každý, kdo touží po darech, potřebuje vědět, že jejich hlavní funkcí je

LETNÍ SPOLEČNÁ SHROMÁŽDĚNÍ

Už na počátku roku staršovstvo rozhodlo, že letos v létě budeme mít společná sborová shromáždění na Střeleckém ostrově. Později nám bylo sděleno, že letos není možné na Střeleckém ostrově shromáždění konat (bude probíhat revitalizace ostrova). Staršovstvo se proto otázce shromáždění opět věnovalo na výjezdu v dubnu a bylo rozhodnuto, že budeme mít společná shromáždění nejlépe na jiném místě venku, pokud to nebude možné, tak v nějakém sále.

Nejvhodnější se nám zdálo letní divadlo v bývalé Šlechtovce ve Stromovce. Tam nám ale nebylo pořádání povoleno. Některá jiná navrhovaná místa se ukázala nevhodná z důvodu špatné dostupnosti nebo že tam nebylo kde sedět. V současné době jednáme s restaurací PRAŽAN, kde by se shromáždění konala v jejich letní zahradě. Vstup je jak z Výstaviště, tak ze Stromovky a zatím nám odsouhlasili termíny 15. a 22. 7. Přesné informace budou zveřejněny v příštím čísle SD, na sborovém webu a budou oznamovány na regionech. **Dále je jisté, že 1. 7. se sejdem v Ládví a 8. 7. shromáždění nebude,** protože se koná křesťanská konference.

Prosím o modlitby, aby nám Bůh otevřel dveře na místo, kde máme být.

Lubomír Ondráček

sloužit Tělu Kristovu. To znamená, že žádný dar není určen k tomu, aby mě učinil větším než mého sourozence v Kristu. Ať už jsem dostal dar prorockví, působení mocí nebo dary uzdravování, nejsem nic, nemám-li lásku, jak o tom píše Pavel v 1K 13. kapitole. Každý, kdo chce těmito dary sloužit, má mít v sobě svědectví Ježíšovo. Ježíšovo svědectví mají blahoslavení, kteří jsou pozváni k Beránkově svatební hostině. Spočívá na nich stejný Duch, jenž pracoval ve všech prorocích, kteří prorokovali o Mesiáši a jeho Nevěště stvořené z vykoupných svatých. Svědectví Ježíšovo je dáno určitou mírou jistoty a vědomí, že jsem součástí Nevěsty Beránka a vším, co mám (tedy i dary), směřuji ke svatbě Beránkově (viz Zj 19,6-10). Směřuji k ní nejen já sám, ale i druhé k tomu povzbuzuji, napomínám a pomáhám budovat. Mám-li takové srdce plné odhodlání, vydanosti a lásky k Ježíši, je jasné, že dary budu užívat ve prospěch jeho Nevěsty, abychom se už co nejdříve mohli s naším Pánem setkat.

„On musí růst, já se však menšit (J 3,30).“ Tento výrok řekl největší z proroků Jan Křti-

● VYUČOVÁNÍ – DUCHOVNÍ DARY

tel. Růst dává Bůh (Ko 1,9-14 a Ef 4,15), a my k tomu můžeme přispět tím, že máme Boží vizi pro svůj život a naše motivace má tyto prvky:

- sloužím duchovními dary, protože miluji Ježíše Krista
- chci, aby byl Ježíš oslaven
- uvědomuji si svou závislost na Něm
- uvědomuji si svou prázdnotu coby hliněné nádoby.

Cílem služby je, aby v lidech zůstalo co nejvíce z Boha, sloužící nemusí být vůbec vidět. To, jestli mám dobré motivy a nejsem závislý na své službě, poznám, když se raduji z cizího úspěchu. Když někdo přijde na něco, co jsi už říkal dávno, máš chuť nahlas volat: „To jsem říkal před třemi lety, za to jsem se už dávno modlil, to jsem už dávno viděl?“, anebo se v skrytu raduješ z toho, že byl Bůh oslaven a ten druhý dostal také totéž zjevení?!

Co se týče charakteru, je pro každého křesťana důležitější ovoce (řecky „karpos“) Ducha svatého (Ga 5,22; Ef 5,9) než dary. Proto by bylo vhodnější nazývat křesťany, kteří usilují o poznání celé rady Boží, nikoli „charismatiky“, ale „karposiky“. Takové označení by se v dnešní době neujalo, neboť některým druhům ovoce křesťané ještě nepřišli na chuť. Mám na mysli např. trpělivost, tichost, sebeovládání. Věřím, že Pán Ježíš má více radosti z křesťana trpělivého, laskavého a sebeovládajícího se než z křesťana, který šermuje svými dary prorockými a výkladem jazyků, jakoby to byly jeho trofeje za zásluhy, a ne dary z Boží milosti. Ideální kombinací je nesení ovoce Ducha svatého, spolu s užíváním duchovních darů v lásce a pokoře ku prospěchu Těla Kristova.

Druhy duchovních darů (projevů)

Základní dvě místa, kde se mluví o darech (nebo lépe projevech) Ducha v Nové smlouvě, jsou Ř 12 a 1 K 12. Najdeme zde vyjmenováno 15 darů (projevů) Ducha svatého: dar prorocký, služby, učít, povzbuzovat, rozdávat, stát v čele, starat se o trpící, slova moudrosti, slova poznání, víry, uzdravování, působení mocí, rozlišování duchů, mluvení jazyky a dar vykládat, co to znamená. Dary (projevy), řecky „charismata“, uděluje Duch svatý, a to ke společnému prospěchu (viz 1 K 12,7). Na obou místech jde pouze o příkladný výčet darů, což znamená, že Bůh není omezen jenom na uvedené dary. Dalšími dary milosti mohou být např. celibát (1 K 7,7), kázání (1 Pt 4,11), půst, pohostinnost, přimluvná modlitba, chvála, atd. Apoštol Pavel nám u některých dává praktické návody k užívání. Další místa, kde se vyskytuje slovo charisma: Ř 11,29 – Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná, 1 K 1,7 – nejste pozadu v žádném daru, 1 K 7,7 – každý má od Boha svůj vlastní dar, např. celibát, 1 K 12,4 – jsou rozdílné dary, ale tentýž Duch, 1 Tm 4,14 – nezanedbávej svůj dar, 1 Pt 4/10 – každý ať

slouží druhým tím darem, který přijal.

Mezi charismaty mají 3 z nich zvláštní postavení proto, že jsou přístupné každému křesťanovi. Apoštol Pavel v 1 K 14,5 říká, že chce, abychom všichni mluvili jazyky, ale ještě více abychom (všichni) měli prorocký dar. Dále vyzývá ve verši 13 k tomu, aby ten, kdo mluví jazyky, prosil i za výklad. Zastáváme názor, že dar mluvení jazyky, jejich výklad a dar prorocký jsou nejběžněji rozšířená a používaná charismata, která jsou přístupná každému. Věřím, že každý, kdo ze správných motivů po nich touží a požádá Boha o jejich darování, je dříve či později dostane.

Nemyslím si, že ten, kdo takový dar nemá, je méně hodnotný křesťan. Bůh miluje, zachraňuje, vede a hodlá obdarovat i toho, kdo si myslí, že žádné charisma nemá, ale miluje Ježíše Krista a jeho Tělo. Chci povzbudit všechny čtenáře tohoto článku, aby vášnivě usilovali o duchovní dary, to vše dělali v báni a lásce Boží k prospěchu místní církve i každého dalšího projevu Těla Kristova.

Otázky k zamyšlení

- Slyšel(a) jsi někdy Boží hlas? Jak zněl? Jak jsi poznal(a), že je to hlas Boží?
- Chtěl(a) bys být tím, kdo vyřizuje Boží poselství? Proč?
- Připadáš si více jako potrubí pro vyřizování Božích vzkazů nebo Boží přítel(kyně)? Proč?

DARY DUCHA

Položila jsem několik osobních otázek sourozencům, kteří patří ve sboru do modlitebně – prorockého týmu. Takže vlastně v darech, alespoň některých, mají jasno. A co o svých darech Ducha víš ty? Odpověz si na otázky také!

Víš, jaké dary jsi dostal?

Vím o některých. Vím také, že Duch svatý je štědrý a že je možné, že jsem ještě všechny dárky nerozbalil.

Používáš je? Jak?

Používám a snažím se je rozvíjet i když musím uznat, že mám rezervy. Modlím se v jazyku, někdy mám výklad, někdy slovo poznání, někdy prorocký a tak dále. Modlím se za uzdravení. Používám moudrost, té bych potřeboval ještě přidat ☺.

Víš jaké dary mají tví sourozenci a přátelé ve sboru?

U některých nejbližších to vím. Nemám kapacitu obsáhnout všechny.

Povzbuzuješ druhé, aby začali uplatňovat dary, které mají?

Ano. Sloužím na kurzu užívání duchovních darů a i v běžném životě povzbuzuju, když na toto téma přijde řeč.

- Myslíš, že může dobře prorokovat nebo se modlit za uzdravení člověk žijící ve smilstvu? Proč?
- Jak u Tebe souvisí používání duchovních darů s Tvým charakterem?
- Myslíš si, že je těžké „nasimulovat“ Boží řeč? Proč?
- Rozpoznal(a) jsi u sebe nějaké překážky, které Ti brání přijímat zjevení od Boha? Pokud ano, co podnikneš pro jejich odstranění?
- Máš strach nechat si rozsoudit své duchovní podněty? Proč?
- Rozsuzuješ podněty, které přicházejí od jiných? Jakým způsobem?

Doporučená literatura

Dreiling, David – *Úvod do prorocké služby*, Ampelos, Praha, 1997; Goll, James (Jim) – *Naslouchání Bohu*, Juda, Mělník, 2009; Joyner, Rick – *Prorocká služba*, KMS, Praha, 2003; Prince, Derek – *Dar prorocký*, KMS, Praha, 2001; Thompson, Steve – *Všetci můžete prorokovat, Horiaci ker*, Bratislava, 2004; Traut, Ed – *Pravdivé o prorokování*, Křesťanský život, Albrechtice, 2004; Ulonska, Reinhold – *Duchovní dary*, Křesťanský život, Albrechtice

Miloš Kačírek

vedoucí prorocko-modlitebního týmu při KS Praha, vedoucí prorockého hnutí „orlí“, předseda správní rady IHOPP

Povzbudil někdo k používání daru tebe? Jak?

Nerad bych se dotknul někoho, kdo mě povzbuzoval a já na to zapomněl. Nevzpomínám si.

Jak konkrétně své dary používáš?

Skoro bych řekl, že dary si používají mě. To ale nezní úplně dobře, tak bych řekl, že se nechám používat Duchem svatým k tomu, k čemu chce a k té službě využívám nástroje, které mi dal.

Prosil jsi o nějaký dar někdy Boha?

Ano a ne o jeden.

Dostal jsi ho?

Dostal jsem je.
Vašek Kordula

Víš, jaké dary jsi dostal?

Dostala jsem stejný dar, jako my všichni.

● DUCHOVNÍ DARY

Naslouchat Bohu a modlit se. Považuji modlitbu za dar.

Používáš je? Jak?

Ano, bytostně potřebuji vědět, že Bůh je se mnou. Potřebuji to k životu. Modlím se a naslouchám. A když slyším něco i pro někoho jiného, nebo jiné, tak to předám dál.

Víš, jaké dary mají tví sourozenci a přátelé ve sboru?

U některých se domnívám, že to vím, u některých ne.

Povzbuzuješ druhé, aby začali uplatňovat dary, které mají?

V modlitbě a v požehnání.

Povzbudil někdo k používání daru tebe? Jak?

Zpočátku dlouho ne. Později mě někdo pozval ke spolupráci.

Prosil jsi o nějaký dar někdy Boha?

Podle 1 Kor 14:1 jsem prosila o dar prorockví.

Dostala jsi ho?

Stále prosím, děkuji a učím se.
O.Š.

Víš, jaké dary jsi dostala?

Ano. Modlitbu v jazyku.

Používáš je? Jak?

Hojně při soukromých modlitbách. Zvláště

v nebezpečných či krizových situacích je to výborná zbraň. Prorockví – region, regionální modlitebně prorocká skupinka, celosbor.

Víš, jaké dary mají tví sourozenci a přátelé ve sboru?

Vím to jen u některých.

Povzbuzuješ druhé, aby začali uplatňovat dary, které mají?

Určitě, zvláště ty, kteří mají podobné obdarování.

Povzbudil někdo k používání daru tebe? Jak?

Ano, sourozenci na skupince, pastor, prorocky obdarování sourozenci.

Jak konkrétně své dary používáš?

Na regionu při modlitbách za sourozence, případně vyřízení slova, nebo jiného poselství od Pána, které přijmu. Výborná zkušenost – na regionálním modlitebně prorockém týmu se vidění a výklad doplňují.

Prosil jsi o nějaký dar někdy Boha?

Ano.

Dostala jsi ho?

Ano.
Jana Říhová

Víš, jaké dary jsi dostal/la?

Dar mluvení v jazycích a jejich výklad, prorocký dar, slovo moudrosti.

Používáš je? Jak? Proč?

Ano, používám, při své službě v církvi (region, prorocký tým, večery modliteb a chval a při službě v jiných sborech a momentálně i na kurzu užívání duchovních darů).

Víš jaké dary mají tví sourozenci a přátelé ve sboru? Proč?

Ano, u lidí, s kterými se pravidelně scházím (domácí skupinka, prorocký tým).

Povzbuzuješ druhé, aby začali uplatňovat dary, které mají?

Ano, v současné době hlavně na probíhajícím kurzu užívání duchovních darů, kde jednotlivé dary prakticky procvičujeme.

Povzbudil někdo k používání daru tebe? Jak?

Velkým povzbuzením a utvrzením v oblasti používání darů pro mě byl jeden z prvních kurzů udd v Praze v roce 1997. Prakticky jsem si vyzkoušel, že i já mohu dary používat a přinášet druhým povzbuzení.

Jak konkrétně své dary používáš?

Osobní služba jednotlivcům a přinášení povzbuzení pro společenství.

Prosil jsi o nějaký dar někdy Boha?

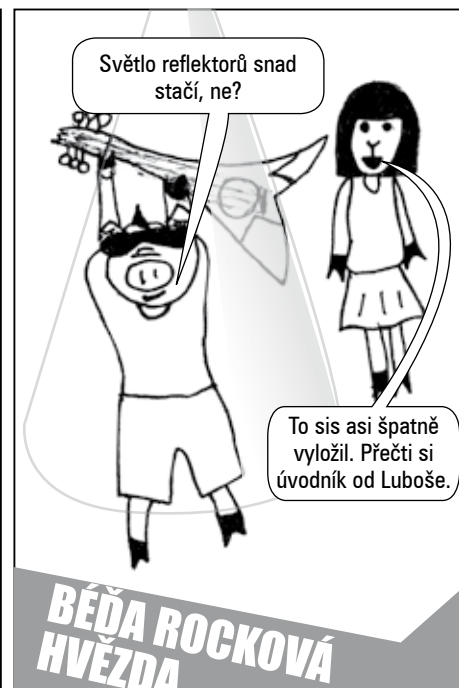
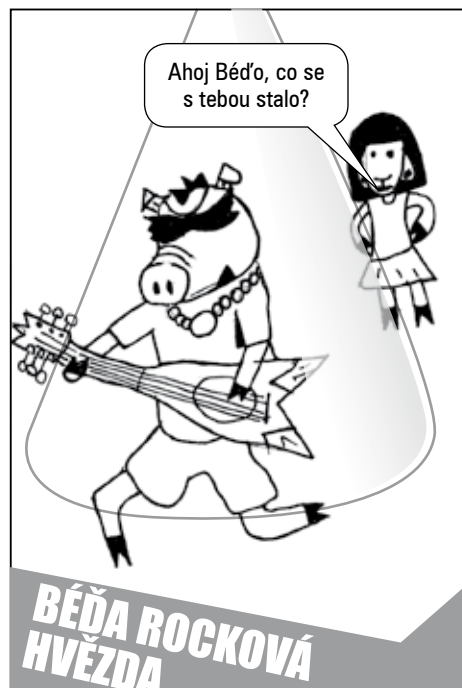
Modlil jsem se za dar prorockví a stále se modlím, aby se tento dar v církvi rozhojňoval.

Dostal jsi ho?

Z Boží milosti ano.
Bob Zapadlo

Kreslí Antonie Hrdinová

Co dělat s dary?

Zeptala jsem se několika zkušených vedoucích ze sboru: Oty Kunzmann, Tomáše Božovského, Mirka Bála, Tomáše Dittricha a Pepíka Hejnice.

Jak vybíráš spolupracovníky v regionu? Podle obdarování, nebo stačí jejich ochota?

O. K. Jako muzikant vím, že aby člověk mohl něčeho dosáhnout musí mít nejen talent, ale i ochotu pracovat-cvičit. Zžil jsem lidi, kteří měli sice talent, ale nebyli ochotni cvičit a časem jim jejich talent přestal stačit. Znal jsem ale i takové, kteří měli talent o něco menší, ale díky své pílì a pracovitosti se časem dostali dál, než ti první. Na regionu tedy vyhlížím nejen obdarování, ale i ochotu pracovat-cvičit. Důležitá je pro mne i spolehlivost a schopnost být týmovým hráčem.

T. B. Řekl bych, že potřeba je obojí. Asi je klíčový ten postoj ochoty dát se Bohu k dispozici, protože Bůh povolává a s tím i obdarovává. Bůh může samozřejmě použít i někoho, kdo moc ochotný není, nebo má jiné priority, ale je to složitější.

Myslím, že je pořád dost lidí, kteří jsou ochotni dát svůj čas, energii a úsilí tam, kde vnímají, že to je potřeba, nebo že je k tomu vede Bůh. To není vždycky totožné, a někdy to, že děláme „potřebné“ věci, nám neumožní (nebo oddálí) vstoupit do toho, co pro nás připravil Bůh.

M. B. Považuji obojí za důležité – obdarování i ochotu, myslím, že k tomu, aby na konci služby bylo „dobré ovoce“... nelze ani jedno opomenout a nebo mít jedno nebo druhé výrazně vyšší, resp. nižší.

T. D. Mělo by tam být obojí. Nejhorší je ale ochota bez obdarování, špatná je také varianta bez obdarování i bez ochoty. Někdy se to kupodivu stává. Jen pro upřesnění: spolupracovníky nevybírám, protože nejsem pastor, a i kdybych byl (k čemuž ale nejsem obdarovaný), tak bych je sám vybírat nechtěl. O tom, pro koho co je, se radíme s Martinem Čunkem a s dalšími spolupracovníky. A naši nedělkáři si spolupracovníky vybírají v podstatě sami.

P. H. Spolupracovníky vybírám samozřejmě přednostně mezi obdarovanými; přihlížím ale i k ochotě a celkové vhodnosti úkolu pro osloveného – „zadání“ by mělo být přiměřené schopnostem. Na druhou stranu průměrný

obětavec přinese pro Boží království víc, než obdarovaný lenoch nebo „slibotechna“.

Jak pomáháš uplatnit lidem na regionu jejich obdarování?

O. K. Snažím se zjistit co je baví, co si myslí, že je jejich silnou stránkou, jaké si myslí, že mají obdarování a pak je (třeba na zkoušku) přizvat do konkrétní služby.

T. B. Byl bych rád, kdybych mohl říct, že se mi to daří, ale vždycky to tak není. Prvním krokem je rozeznání, jaká obdarování mi Bůh dal. Zpravidla to není tak, že by se člověk ráno vzbudil a přes noc v něm vrostlo tak výrazné obdarování, že by hned přesně věděl, co mu Bůh dal. Často to jsou lidé okolo, třeba na skupince, kteří ta obdarování na dotyčném vidí spíš, než on sám. To je také jeden z nezastupitelných úkolů skupinky, že dává prostor k vstupování do duchovních darů a růstu v nich. Proto také mají vedoucí skupinek (ale vlastně i všichni ostatní na skupince) celkem velkou možnost pomáhat si navzájem v rozeznání obdarování a vstupu do nich.

M. B. Myslím, že základem je modlitba, resp. povzbuzování ke službě. Vést sourozence v Kristu k uvědomění si, že „každý něco má“. Jak je psáno v božím slově: že nemáme být jen posluchači božího slova... a také, že společenství je tělo poskládané... a ne že pro všechno jsou jaksi vybráni ... dva nebo tři starší, a pár velice obětavých členů... a ostatní se jen tzv. „vezou“. Pravda, praxe nám pokulhává za teorií.

T. D. V poslední době jsme o obdarování začali debatovat na schůzkách vedoucích. Většinou jsme vyplnili takový ten dotazník a budeme o tom mluvit dál. Není to úplně snadné, nemáme s tím moc zkušeností, tak jsem zvědav, co se nám podaří zlepšit. Nejhorší je, co s takovými nesnadnými dary, jako je rozlišování duchů.

P. H. Přiznávám, že v tom mám docela rezervy. Nejlépe se mi daří rozvíjet obdarování u sourozenců podobně zaměřených, jako jsem sám – snáz potom můžeme jít kus cesty pospolu. Dobrou zkušenost jsem udělal i s vytvářením nových příležitostí a jejich otevíráním například pro mladé. Výbornou lůžní je v tomto směru naše společná práce na Hostivaři – to je obrovská výzva i příležitost jít dál.

Co dělat, když ani nějaká „služba“ (vedení skupinky, v neděle, ...) nejde?

O. K. Snažit se zjistit proč a pak se pokusit najít řešení.

T. B. Asi každý může mít nějaké období, kdy se mu něco nedaří tak, jak by si to představoval. Pokud mám jistotu, že jsem na místě, kde mně chce mít Bůh, pak je snazší překonat i období, kdy to není „úplně ono“. Pokud tu vnitřní jistotu a spočinutí moc nemám, tak mě může rozhodit skoro každý dílčí neúspěch. Určitě bych měl brát vážně to, co mi říkají sourozenci, kteří do mé služby vidí nějak zblízka, ale nakonec to hlavní slovo musí mít Bůh, protože je to On, kdo povolává (a odvolává).

M. B. Modlit se, hledat, zda u dotyčného to byl jen záskok resp. touha tzv. „zaplnit díru“, a nebo dokonce nezdravá ambice !?!? Anebo může jít opravdu jen o nový začátek se svými chybami !?!? Pak je na místě především povzbuzení a případná pomoc; ev. pomoc i někoho do tandemu, než se dílo bude dařit ☺.

T. D. Vedoucí by měli s dotyčným mluvit, vždyť on třeba ani neví, že to nejde. A určitě mu pomoci přejít někam, kde mu to půjde. Ale bývá to moc těžké. Asi i u nás ve sboru to někdy může dopadat tak, že lidé, kterým to nejde, dělají to, co jim nejde, a vedoucí to nechávají plavat. Co když není náhrada? A to často není, nebo to aspoň tak vypadá. Ale tam, kde lidé slouží tím, k čemu nejsou obdarování, se sboru dařit nemůže. Mimochodem, je to jeden z typických znaků stagnujícího společenství. Proto je potřeba provádět změny včas, samozřejmě co nejcitlivěji.

P. H. Pokud něco nejde, je to zpravidla na řešení ve dvou rovinách: jednak vykrytí akutní nouze, potom systematická práce na rozvoji a zrání ochotných a obdarovaných sourozenců. To je běh na dlouhou trať, ale pokud se má něco vyřešit solidně, zpravidla toho nedosáhnou od stolu s mobilem v ruce. Sám jsem v tomto ohledu velmi vděčný za čas a modlitby, které do mne investovali dlouhé měsíce jiní – a to jsem stále na začátku. Někdy je nutno podstoupit nepříjemná rozhodnutí, a nebo dočasně slevit z nároků a tím dát nováčkům šanci se něco naučit, vyrůst. Bez trpělivosti a snášení chyb to nejde. Ale stojí to za budoucí přínos!

Chci být ve sboru užitečný/ná, ale nevím v jaké oblasti. Co je lepší, „přiložit ruku k dílu“, nebo čekat na „svoji parketu“?

O. K. Rozhodně se přimlouvám, abys přiložil/la ruku k dílu a zároveň vyhlížel/la i „svoji“ parketu.

T. B. Najít „svoji parketu“ je zásadně důležité, ale pokud nikdy „nepřiložím ruku k dílu“,

● DUCHOVNÍ DARY

když to je právě potřeba, tak se může stát, že tu svoji parketu prostě neobjevím. Obdarování, které nám Bůh dává, se projevuje někdy i v situacích, ve kterých bychom to vůbec nečekali. A právě tehdy se může ukázat, že to není jen naše lidská přirozená šikovnost, ale Boží dar.

M. B. Tady máme rezervu asi všichni. Myslí, že neplatí ono „sedej má panenka v koutě, budeš-li hodná, najdou tě“. Jak dle z výše uvedeného vyplývá, je potřeba projevit aktivitu na obou stranách. „Ovečka se ptá“ jaksi sama za sebe a vedoucí se ptají a přimlouvají za ovečky a hledají před Pánem, co a jak ☺. Za pozeňnané – jaksi ideální Boží vedení, považují, když se oba dva *protějšky* potkají na stejném místě – bodě, „skočí si do řeči“ a oba protějšky (staršovstvo – vedení a ovečka), si posléze sdělí to samé.

Sám jsem to několikrát osobně prožil, a to na obou pólech. Vždy jsem to bral jako Boží potvrzení – utvrzení.

T. D. Jsou věci, kde může přiložit ruku každý, nezávisle na obdarování. Nádobí umí umýt každý. To podporuji. Ale ochotného člověka postrčit do něčeho, k čemu není obdarován, to je vždycky špatně (pokud to není jednorázový záskok).

P. H. Rozhodně nedoporučuji na svoji parketu čekat dlouho. Mám pro to dvě (asi) nebiblická rčení: „Lépe se opotřebovat, než zrezivět“ a „Jenom loď, která je v pohybu, je říditelná“. Je až paradoxní, přes jaká mezipřistání lze dovandrovat na své místo. Možná je také dobré nedělat jenom to, co mě těší (což může být destilovaná forma sobectví), ale poctivě se ptát, zda není problém v pohodlnosti, neochotě, nebo vychladnutí. Je přece psáno, že na konci věků vychladne láska mnohých..., přitom zdroj vroucí lásky je vždy po ruce. Chyba v tomto případě nebývá na „vysilači“. Pokud někdo chce být ve sboru užitečný, nakročil správným směrem a jistě najde uplatnění „na míru“.

● ZE ŽIVOTA SBORU

Modlitebně postní řetězec regionů

Modlíte se rádi? Já ano. Skrze modlitbu se dostávám do Boží blízkosti, doptám se svého Pána na jeho plány a rady, modlitbu využívám jako zbraň duchovního boje. Pokud by se mě ale někdo zeptal, zda se také rád postím, tak bych musel odpovědět, že půst na rozdíl od modlitby rád nemám. Dokonce bych se nebál říci, že se postu bojím. Den před půstem se snažím jít do foroty a připravuji se tak na půst jako velbloud na přechod pouště. Přesto se snažím modlit i postit. Ví, že bez postu se některé věci nepodaří změnit. A jelikož po změnách toužím a změny vyhlížím, nezbyvá mi nic jiného, než k modlitbám (které mi nevadí) přidat i půst (který mi vadí). Jak jste na tom vy? Chcete vidět změny? Chcete například stejně jako já, aby se zdařila společná letní celosborová shromáždění? Aby se na shromážděních

k Pánu obracelo více lidí? Aby se do naší církve vrátilo víc Boží moci? Pokud se někdo půstu bojíte, tak si vzpomeňte na mě. Já se ho také bojím, ale nechci se nechat strachem paralyzovat. Pokud se neradi modlíte, může být, ale zkuste to pro tentokrát překonat. Obávám se totiž, že bez našich obětí se změny nedočkáme.

Pokud jste se rozhodli pro změnu, tak v týdnu od pondělí 25. 6. do pátku 29. 6. plánujeme vedení sboru vyhlásit společný modlitebně – postní řetěz. Věřím, že podobné aktivity jsou nejen předpokladem pro změnu, ale že budují i pocit sounáležitosti (byť jsme na osmi regionech, jsme zároveň jedním sborem), ale jsou i odpovědí na satanskou taktiku: rozdělit a panovat. Pojďme se naopak pro tentokrát spojit a kralovat.

Otakar Kunzmann, pastor regionu Východ

ROZPIS:

pondělí 25. 6. 2012

Černý Most + Střed

úterý 26. 6. 2012

Jihovýchod + Palmovka

středa 27. 6. 2012 Východ

čtvrtek 28. 6. 2012

Jih + Západ

pátek 29. 6. 2012 Sever

TÉMATO:

- * za letní dětské i mládežnické akce a regionální dovolené
- * za pozeňnaní letních společných shromáždění včetně obrácení návštěvníků
- * za Boží navštívení a následné zapálení Božím duchem pro celý náš sbor
- * za osobní poznání toho, co Bůh chce po každém z nás
- * za milost k pokání pro všechny národy žijící na území České republiky

● RECENZE

Markutské království

Když spisovatelka Jana Formanová napsala první tři kapitoly Markutského království, uložila je do šuplíku jako samostatný příběh. Netušila, že se k nim vrátí až po více jak patnácti letech a až během mateřské „dovolené“ přidá dalších 108 kapitol rozdělených do dvou dílů.

Příběh je svěží a velmi originální. Nápady se z autorky hrnou jeden za druhým a čtenář je postupně vtažen do děje, který ho rozhodně nudit nebude.

Začátek je přitom dost „obyčejný“. Lucie se jde projít lesem, aby si vyčistila hlavu a během cesty ji přepadne prudká bouřka. Jak náhle bouře přišla, tak náhle odešla. Jde dál a jí důvěrně známé okolí nemůže najednou poznat. Po nějaké době se ocitne v zahradě, kde je jakýmsi podivně ustrojeným šilencem obviněna z pokusu o vloupání do královské zahrady. Když se dotýčný představí jako princ Melenius, její přesvědčení, že se ocitla v nějakém blázinci, nabývá jistoty. Pro svou prostost a údajný neoprávněný vstup do zahrady je vsazena do vězení a hrozí jí poprava. Za její osobu se ale zaručí záhadný Monet, požívající u královského dvora velké autority. Ten se dlouho zdá být jediným, kdo by mohl podat nějaké vysvětlení k jejímu záhadnému objevu v Markutském království. Monet možná ví, možná jen tuší, ale informace o Markutském království on, ani nikdo jiný, pod trestem smrti podat nesmí. Přesto se Lucie rychle dozví, že ona je ta, která může království zachránit od tajemné kletby. Pro ni ale zásadní otázka, jak se vrátit domů, dál zůstává nevyřešená. Až po delší době zjišťuje překvapující skutečnost. Neocitla se v blázinci, nebo nějakém paralelním světě, ani daleko v minulosti, jak by se podle technické úrovně obyvatel mohlo zdát, ale je na zemi, kde se píše letopočet 4012. Zdá se, že cesta k vyřešení neobvyklé situace vede přes studium historie. To je ale vyhrazeno jen úzkému kruhu vyvolených a ostatním pod trestem smrti zapovězeno.

Zatímco první díl je „jen“ příjemné čtení, v druhém je díky neustálým dějovým zvratům tolik napětí, že knihu neodložíte, dokud ji nepřčtete. Jana Formanová projevuje ve svém díle velký cit pro vnímání problémů dnešní doby. A na neustálé nespokojenosti člověka a důsledcích z toho vyplývajících dokázala vystavět velmi citlivý a v mnohém poučný příběh. Ale abych jen nechválil. V druhé části je znát rychlost, se kterou byla napsána. Více překlepů trochu kazí výsledný dojem.

Markutské království je spíše pohádkou pro dospělé, než sci-fi. Sehnat se dá přes internetová knihkupectví, nebo přes mne osobně. (Ušetříte tak případné poštovné.) Cena za oba díly dohromady je příznivá. Lehce přes 400 Kč za dvě knihy v pevné vazbě o celkovém rozsahu šestiset stránek není na dnešní dobu mnoho.

Pavel Rosecký

Politika pro každého (křesťana)

Každému z čtenářů je jasné, že politika (či spíše politici) u nás nemají dobré jméno. Vůbec se tomu nedivím. Řešení však není v rezignaci na politiku. Šéfredaktorka Anna Slobodová mě požádala,

abych o politice napsal něco pro Sborový dopis, a tak využívám této příležitosti. Přínejmenším zpočátku nebudu psát o konkrétních kauzách; spíše se pokusím přinést trochu teorie.

Žijeme v zemi s demokratickým zřízením, a přestože řada lidí o tomto státním uspořádání pochybuje, většina obyvatelstva si stále přeje, abychom demokratickou zemi zůstali.

Demokratická správa věcí veřejných se ale může dít podle různých modelů. Většina čtenářů asi ví o tom, že ve Spojených státech funguje v podstatě systém dvou stran a že tam mají tzv. prezidentský režim, což znamená, že prezident tam plní roli jak našeho prezidenta, tak našeho předsedy vlády. Mnozí lidé rovněž vědí, že je též poměrně velký rozdíl mezi Velkou Británií, která je sice již velmi dlouho demokratickou zemí, ale na rozdíl od většiny ostatních států nemá ústavu, a kde se do parlamentu volí na základě nikoli poměrného, ale většinového systému.

Základní dělení demokratických systémů je ale dělení na tzv. přímou demokracii a demokracii nepřímou, neboli zastupitelskou.

Přímá demokracie znamená, že obyvatelé určité země či správního celku rozhodují o věcech veřejných přímo, a to zpravidla prostřednictvím referenda. Jelikož se u nás Poslanecká sněmovna ani Senát netěší velké vážnosti, volají mnozí po přímé demokracii, což v podstatě znamená po vládě pomocí referendum.

Než si odpovíme na otázku, zda je lepší demokracie přímá či nepřímá, připomeňme si, jaká myšlenka je klíčová pro zastupitelskou demokracii. Tato myšlenka zní v podstatě takto: „Nemám čas podrobně se zabírat všemi otázkami, které souvisí s vládou a řízením státu (země, města, obce...), a proto si zvolím člověka, který bude mít zaobíráni se těmito otázkami v popisu práce, pokusí se jim porozumět a učinit moudré a informované rozhodnutí, kterého já nejsem schopen, nikoli proto, že bych nebyl dostatečně inteligentní, nýbrž proto, že nechci věnovat čas zkoumání všech podkladů, pro daná rozhodnutí nezbytných.“

Pokud je otázka postavena takto, pak jde jen o to, abych zvolil toho správného člo-

věka. Musí to být především člověk, který skutečně zodpovědně dělá tu práci, které je zapotřebí, tzn. shromažďuje podklady nezbytné k tomu, aby bylo na jejich základě učiněno správné rozhodnutí.

Bylo by bláhové tvrdit, že takto zodpovědně pracují všichni poslanci. Mnozí z nich se nestarají o veřejné blaho a hlasují tak, aby tím pomohli sami sobě nebo nějaké skupině, která je tak či onak upláci. Proto se mnozí domnívají, že by bylo lépe, kdybychom rozhodovali sami – třeba pomocí referend.

Zásadní problém je ale v tom, že pomocí referenda lze rozhodovat pouze ve věcech, v nichž mohu dohlédnout důsledky svých

pořádala referenda o nejrůznějších otázkách. Guvernér státu a vláda státu mají v podstatě svázané ruce, protože mandatorní výdaje, o nichž bylo rozhodnuto v různých referendech, tvoří necelých devadesát procent státních výdajů. Vláda tedy má zodpovídat za chod státu, ale její rozhodovací možnosti jsou velice omezené. Jak si ověřil bývalý guvernér státu Arnold Schwarzenegger, guvernér státu Kalifornie je sice slavný člověk, ale rozhodovat může jen velice omezeně. Kalifornie se díky referendům stala státem, v němž se v podstatě nedá vládnout. A tomuto státu přes jeho velké bohatství hrozí katastrofa. Nikdo zatím neví, jak z toho ven.

Pro zastupitelskou demokracii je klíčová myšlenka:

„Nemám čas podrobně se zabírat všemi otázkami, které souvisí s vládou a řízením státu, a proto si zvolím člověka, který bude mít zaobíráni se těmito otázkami v popisu práce.“

rozhodnutí. V referendu lze položit pouze jasnou a srozumitelnou otázku. Naprostá většina otázek, které musí řešit dnešní parlament a dnešní vláda, se na jasnou a srozumitelnou otázku převést nedá. Kupříkladu v době, kdy píšu tento článek, stojí naše země před dilematem: Měla by se vláda snažit nastartovat ekonomický růst i za cenu dalšího zadlužení, nebo by měla raději volit cestu bolestivých úspor, aby se snížilo naše zadlužení? To je složitá otázka, na kterou nikdo nezná odpověď s naprostou jistotou. Pravicové strany sázejí na snižování schodku státního rozpočtu, levicové strany, pokud se dostanou k moci, vsadí na prorůstová opatření, která ovšem budou znamenat i vyšší zadlužení.

Jistě, i tuto otázku by bylo možno nějak formulovat a předložit k celostátnímu referendu. Jenže co když by se výsledná odpověď ukázala brzy jako špatná? Jak nedávno napsal Jan Sokol v Lidových novinách, problém referenda je v tom, že jeho výsledky zpravidla nelze napravit.

Jsou dvě místa, kde se často používá referenda. Jedním s těchto míst je Švýcarsko – jediná evropská země s dlouholetou tradicí přímé demokracie. Je to ovšem země, jejíž politický systém zraje celá staletí. Švýcaři umějí rozlišit, co může být předmětem referenda a co nikoli, a umějí otázky pro referenda formulovat. Přímá demokracie ve Švýcarsku celkem dobře funguje – i když i tam se někdy ukáže, že má své limity.

Druhým místem je stát Kalifornie. Je to nejlidnatější a nejbohatší stát Spojených států, který má ovšem v současné době obrovské problémy – právě proto, že se v něm

Selský rozum nám napoví, že přímá demokracie může být vhodná v malé obci, kde se všichni znají. Přímá volba starosty je tam namístě, protože lidé vědí nebo mohou vědět, koho vlastně volí. Kdyby někdo navrhl, abychom si jako Češi v přímé volbě zvolili trenéra fotbalové reprezentace, mnozí by si sahalí na čelo. Fotbal je sice populární, ale více než polovina lidí se o něj nezajímá, a naprostá většina těch, kteří se o něj zajímají, si uvědomuje, že přes svůj zájem nejsou kvalifikováni, aby poznali přednosti toho či onoho kandidáta na trenéra reprezentace. Nyní parlament schválil přímou volbu prezidenta. Prezident bude muset řešit mnohem složitější otázky než trenér fotbalové reprezentace, ale hle, většina národa si troufá ho volit v přímé volbě. Troufnu si říci, že jakkoli byly parlamentní volby prezidenta trapné, přesto byly lepší než volba přímá. V ní mohou uspět jen kandidáti určitého typu: Lidé, kteří jsou pohotoví a mají jistou drzost. Pohotoví lidé ale nejsou nutně nejmoudřejší. Takový Jan Sokol nebo Petr Pithart by v přímé volbě neměli sebemenší šanci, přestože jsou to lidé slušní a moudří. Právě ty přímá volba předem diskvalifikuje. Poslanci věděli, koho volí či nevolí – ať už byly jejich motivy jakékoli. Lidé, kteří budou volit v přímé volbě, nebudou vědět, koho vlastně volí. A zvolí toho, kdo bude mít nejlepší marketing, což bude patrně ten, kdo bude mít nejvíce peněz.

Proto považuji za moudré uplatňovat prvky přímé demokracie v malých celcích (např. v obcích do 3 000 obyvatel), ale vyhýbat se jim na všech vyšších rovinách.

Pokračování příště...

Dan Drápal

JINÝ RYTMUS – jako král David!!!

Rozhovor s „frontmanem“ kapely Jiný Rytmus Petrem Zikou

Petr Zika (48), je ženatý, má dvě děti, s rodinou žije ve Znojmě v nádherném historickém městě na samém jihu Moravy. Momentálně je uvolněný pro službu s Jiným rytmem, pro službu chvály a vyučování o chvále. Je členem staršovstva ve sboru Ks Znojmo, kde pomáhá i s prací ve sboru.

Kdo jsi byl Petře, než ses obrátil?

Než jsem se stal křesťanem, žil jsem jako hippies a s tím byla spojena i muzika. Hráli jsme v několika kapelách. Taký jsem v té době maloval, dělal jsem večerně na LŠU v Brně kresbu a malbu a psal poezii, která mě bavila.

Máš nějaké hudební vzdělání?

Hudební vzdělání nemám, jen v dětství jsem chodil 3 roky na LŠU na flétnu. V pozdějším věku jsem se učil jako samouk na saxafon a pak jsem chodil 2 roky soukromě na kytaru.

Jak vznikla kapela Jiný Rytmus?

Po mém obrácení mě v církvi pozvali do služby chval, kde jsem mohl využít své hudební obdarování. Začal jsem vést chvály, ale nějak mi „neseděly“ ty písně, které se tehdy hrály a tak jsem zkusil složit něco, co by mi šlo ze srdce a bylo přijatelnější i hudebně (*Hoden je Beránek, Ježíš Kristus On je Král a další*). V té době přicházeli postupně k nám do sboru noví lidé, někteří z nich muzikanti a tak se nakonec poskládala kolem mě kapela, kterou jsme nazvali „Jiný rytmus“. Ta po nějaké době překročila hranice sboru a začala hrát všude možně. Jak v církevním prostředí,

tak i na evangelizačních akcích, kterých v té dřívější době bylo taky dost. Sloužíme spolu dodnes, i když trochu v pozměněné sestavě, ale vždy musím vzdát Bohu dík, když spolu hrajeme, uvědomuji si, že tuto kapelu povolal Bůh a že jsme s Ním ušli kus cesty. Jsme spolu opravdu spojeni v Kristu a máme mezi sebou vykazatelnost, která nás udržuje v chodu.

Patří do křesťanské kapely ambice? (touha být dobrý, úspěšný)

Co se týče nějakých ambicí, žádné nemáme. Proč to všechno děláme, je pro naši vášeň pro živého Boha. Milujeme totiž to, když Ho můžeme uctívat a být v Jeho přítomnosti.

Když je mu dána sláva a lidi jsou k Němu přitaženi.

Kdo tě z lidí nejvíce duchovně obohatil, a čím?

Když jsem začal sloužit ve chvále, měl jsem možnost se seznámit s klukama z Anglie – z Verra cruz (dříve Dust), s vedoucím chval Grahamem Ordem (dnes vede chvály ve Vineyard church Vancouver v Kanadě), s Philipem Youngem (v Hammelhamsted church), se Samem Lane (ve Vineyard church v St. Albans/sever Londýna), měl jsem možnost i navštívit Anglii, vidět Delirious, Tima Hughese, Mike Pilavatschi, vedoucího Soul Survivor atd.

Tohle mě velmi pomohlo, protože oni byli ve službě chval mnohem dál než my a měl jsem se co učit. Nejen ohledně hudby a vedení chval, ale i co se týče křesťanství vůbec. Tohle mě určitě ovlivnilo duchovně i co se týče mé služby. Hlavně mi to dalo svobodu uctívat Boha tak, jak to mám v srdci. Přicházet k Bohu takový jaký jsem, vyjádřit tu touhu a žížeň po živém Bohu, kterou do mě On sám vložil.

Co si myslíš o českých křesťanských hudebnících?

V dnešní době jsme se posunuli, co se týče chválicích kapel. Máme už dobré nástroje a vybavení, někde i lepší ozvučení a leckde je dokonce i nějaký zvukař. Rozšířil se i počet hudebníků, kteří umí hrát na své nástroje, což je opravdu super.

Někdy mám ale trochu obavu, aby se z těch chval nevytratilo to nejcennější, a to naše srdce a opravdovost. Mnohdy to zní až komerčně – odpovídání si našich písní, podepřené intelektuální vírou. Nechci se nikoho dotknout a neříkám to vůbec kriticky, jen chci upozornit na určité úskalí, které se může objevit ve službě chval.

Jak jim pomoci?

Budme jako král David, naše chvály ať jsou víc než jen nějaké písně. Když se podíváme na některé žalmy (např. 42,63,84), to byla vášeň. Uctívání je totiž naše nebeská komunikace, spojení s Bohem. Musíme se do toho ponořit, nechat vyplavat na povrch, co je hluboko v našem srdci a nabídnout to Bohu. Pak vstoupit do toho Božího srdce. Tak to dělal David a mělo to v sobě život. Proto to inspirovalo celé generace a inspiruje nás to i dnes. Ať se nevytratí život z vašeho vztahu s Bohem a naší chvály a uctívání. Rozněcujme svou vášeň a hlad po živém Bohu. A budeme v bezpečí.

Ptal se Jirka Jelínek z regionu Palmovka

Jiný rytmus ZLEVA: Ota Pinkner (kytary), Jirka Kroužil (klávesy, perkuse), Petr Zika (zpěv, kytary), Filip Šedivý (bicí), David Juráš (baskytary)

Sláva Bohu, nemusíme být dokonalí!

Rád bych se s vámi podělil o několik postřehů z konference křesťanských škol ACSI. Věnovali jsme se tématu osobnosti ředitele a učitele křesťanské školy a aktuálním výzvám, kterým ředitelé křesťanských škol v Evropě čelí. Tématem bylo východisko a motiv naší veškeré práce, totiž postoj, že vše, co děláme, děláme „Pro Krista a Jeho království“. Tento motiv jednání je jistě naprosto stěžejní pro život každého křesťana, pro křesťana učitele ovšem dvojnásob. A pro ředitele křesťanské školy trojnásob. Řečníci (Dr. Keenan, Alan a Malinda Brown z USA, Laci Demeter, nový ředitel ACSI Europe a Tomáš Vágner z JB Liberec) byli opravdu výborní a přesto, že mnohdy měl člověk během přednášky pocit, že ředitel křesťanské školy musí být o něco lepší lezec než Spiderman, o něco lepší letec než Superman, o něco rychlejší než blesk, o něco prozíravější než Šalamoun atd., nakonec to vždy dobře dopadlo a cca 40 zúčastněných vedoucích křesťanských škol si mohlo na konci každé přednášky zhluboka oddechnout. Jak se to stalo? Tak, že sice tito vzácní lidé konají službu Bohu, která je nesmírně náročná a zodpovědná, ale vlastně vždy a všude je centrální postavou, pomocníkem, rádcem a dokonavatelem naší víry Pán Ježíš Kristus,

a pak není třeba se třást o svou dokonalost. Nemůžeme Jemu sloužit bez toho, abychom byli Jím plní – to je dokonalost ve smyslu neustálého procesu. Takováto „dokonalost“ (vnitřní integrita, plnost Krista) je zároveň

i procesem, i cílem. Jeden z řečníků to vystihl takto: „Na dokonalosti je krásné to, že když už si myslím, že už ji mám, tak právě v tu chvíli ji ztrácím...“. To je velká úleva, ale zároveň také výzva k celoživotnímu procesu hledání a proměny.

Pán Ježíši, pro kterého zaséváme do budoucích generací, On sám nám každý den pomáhá řešit všechny všední i velku nevšední problémy spojené s provozem školy. A že školy, které kladou Boha na první místo, mají potíže, na to vemte jed. Pár příkladů

z praxe? Tak například: naši malou ZŠ a MŠ na ministerstvu neprávem zrušili zanedlouho poté, co ji povolili a to ještě předtím, než vlastně začala fungovat... přesněji, prosím, tři dny před 1. zářím... a to pouze na základě pomluvy. Ale Bůh je veliký a co nám předtím trvalo rok příprav (administrativa kolem škol stojí nemálo „papírování“), daroval nám Bůh zázrakem znovu za tyto tři dny a my jsme mohli 1. 9. 2011 vskutku slavně začít náš křesťanský pedagogický proces v náhradních, hezkých prostorách Evangelikálního teologického semináře. Další škola bojuje o prostory, jiná o peníze, třetí o zájem církve, čtvrtá o důvěru rodičů, pátá se zatvrzelými úředníky a některá (nebo leckterá?) možná se vším zmíněným...

Ale v tom všem slavně vítězíme mocí Toho, který si nás zamiloval!

A tak, Ježíši, děkujeme za to, že nemusíme být dokonalými, abychom mohli konat dle Tvoje dílo. Děkujeme, že dokonalost (celistvost, dospělost) je proces, způsob i cíl naší práce, ke které Ty nás vedeš, kvůli Tvým dětem. Kvůli dětem, které potřebují vyrůst v bezpečí, vyučit se Tvé cestě a pak teprve být zasazeni do společnosti jako mladí lidé znalí Tebe (jako malá rostlinka, která nejprve roste ve skleníku a teprve když zesílí, je vsazena na prostranství).

*Martin Jaroš,
region Sever*

Stará škola

„Frantó.“
„Ano pane mistr?“
„Kolikrát jsi vypral v benzínu ten rozebráný motor?“
Přiznávám, že dvakrát a tuším blížící se problém.
„Ty lajdáku, říkal jsem ti, že si zákazník zaplatil trojí vyprání.“
„Ale pane mistr, vždyť je to jedno, motor je čistý.“ „Já ti dám jedno, zákazník si zaplatil trojí vyprání, tak ho měl dostat. A ty vypaďni a už se tu neukazuj.“
Na vyprávění pana Drešlera často vzpomínám. Bylo štěstím nás tenkrát mladých, že naše učednická léta jsme za totality trávili na dílně, kde dosluhovali chlapi ještě se zkušenostmi z prvorepublikové a poválečné soukromnické éry.

Ne že by se ze mne stal hned pracující s aspirací na Řád práce. Ten se stejně dával za jiné „zásluhy.“ Tito lidé vytvářeli ve mně jisté mantinely. I díky jim mám povědomí o tom, co je normální a co ne. A ta kdysi

ve mně zakotvená norma je pro mne čím dál více cenná.

Před časem mne šokovalo prohlášení jednoho manažera. Řekl, že možnost u nás poctivě podnikat brzdí rozvoj ekonomiky. Něco na tom asi bude. Občas totiž nějaký „nenapravitelný poctivec“ opravdu může v kolektivu, který jede na výkon, působit potíže. Roste-li na podobných principech ekonomika, je to smutné.

Proto bych rád touto cestou apeloval na křesťany na mnoha rozličných pracovních pozicích. Vím, jak je těžké dělat práci poctivě a ještě si vydělat na živobytí. Ale když toto nezvládneme my, tak potom kdo? Poctivá práce nenese ovoce vždy hned. Nelze okamžitě očekávat, co z toho budeme mít. My možná už nic. Ale ti další ano. Nemluvím pochopitelně o penězích. Jednou si možná někdo vzpomene na naše „pracovní“ svědectví, jako já často vzpomínám na svědectví pana Drešlera o poctivosti jeho bývalého mistra.

Náš přístup k životu a tedy i k práci, spolu s jinými vlivy vytváří v lidech okolo nás nějaké normy, na jejichž základě jednou budou jednat. Je i na naší zodpovědnosti, ko-

lik lidí bude v budoucnosti vnímat poctivý přístup k práci jako něco normálního, nebo jako přežitek.

Pavel Rosecký

Vyšlo DVD Psychotronika

Na DVD najdete přednášku křesťana, bývalého psychotronika Martina Ševčíka, o duchovních principech proutkaření, jasnoviectví a magie, s biblickým vyučováním o této problematice. DVD je určeno všem, kteří hledají odpovědi na to, zda je psychotronika bezpečná či nebezpečná. DVD má křesťanský obsah a evangelizační cíl.

DVD (160 min.) si objednejte za 99,- Kč na adrese: www.psychotronika.net

● OZNÁMENÍ

Světový den evangelizace

Na sobotu **2. června** byl vyhlášen Světový den evangelizace s podtitulem „Ziskejme svět pro Ježíše“. Na tento den jsou motivováni jednotlivci, sbory i křesťanské organizace k tomu, aby alespoň s jedním člověkem sdíleli evangelium. Různé nápady k této iniciativě jsou na webové stránce

www.god2012.com/actionsteps.

Náš sbor se k této iniciativě také připojuje. Mládež se zapojí do pouliční evangelizace na Žižkově spolu s Teen Challenge. Region Východ připravuje čtení Bible na Václavském náměstí u koně od 15,30 do 17,00 hod. Region Sever pouliční evangelizaci u metra Ládví. Některé aktivity ještě nejsou připraveny a podrobný seznam bude koncem května na webových stránkách sboru. Pokud můžete, zapojte se do některé z těchto aktivit nebo využijte tuto příležitost k osobní evangelizaci.

Lubomír Ondráček

REGION VÝCHOD SOBOTA 2. 6. 2012 celosvětový den evangelizace

V sobotu 2. 6. od 15:30 chystá region Východ **evangelizaci na Václavském náměstí** (pod koněm).

Budeme číst z Božího slova, zazní svědectví, chvály, pantomima, budeme rozdávat evangelizační materiály.

Ke zdaru celé akce potřebujeme nejen širokou podporu všech členů regionu, ale budeme rádi, pokud se připojí i ostatní členové sboru. Potřebujeme skupinu čtenářů, modlitebníků, lidí ochotných k rozhovorům, skupinu „křoví“ – velice důležitá skupina, která celé akci dodá tu správnou atmosféru a skupinu rozdávačů (Více než tesař, DVD Ježíš, pozvánky).

Můžete se přihlásit na otakunzmann@volny.cz. (nebo rovnou přijít)
Za region Východ Otakar Kunzmann

Jakubův 1:26 Domnívá-li se někdo, že je zbožný, a přitom nedrží na uzdě svůj jazyk, klame své srdce; jeho zbožnost je marná.

V první sérii přednášek bylo zmíněno Boží slovo, které Písmo označuje jako meč, kladivo a nebo oheň, tedy nástroje duchovního boje. Tématem navazujícím je otázka pomluv ve světle Božího slova. I lidmi vyslovené slovo má obrovský dopad a závažnost, mnohdy ale negativní. Pokusíme se na biblických příkladech ukázat, co pomluva je, jak na ni Bůh reaguje, z jakých motivů vychází, proč ji Bůh netoleruje a jaké má následky. Také to, jak na případnou pomluvu reagovat a zejména, jak reagovat, pokud jsem sám nějakou pomluvu o někom vyslovil.

Je pomluva jen lživou informací o někom? Jak jednat s důvěrnými a citlivými informacemi o někom? Co když je potřeba před něčím nebo dokonce někým negativním varovat, jak si počínat v tomto případě? Co je a co není pomluvou a jak o druhých mluvit? Co je cílem pomluv? Jak si počínat, když se setkám u svého bratra s něčím negativním? Pomluva je téma, které má obrovský překryv s jinými tématy.

Určité povědomí o pomluvě mají asi všichni (dokonce nejen) křesťané. Užívání našeho jazyka je ale nesmírně důležitým tématem a otázka pomluv sem spadá. Chceme si připomenout věci, které možná známe, ale vnímali jsme je jako méně důležité. A taky připomenout i širší souvislosti a pokusit se o hlubší biblický vhled. To obojí má jeden cíl, způsobit, abychom mluvili o druhých tak, jak od nás Bůh očekává, ne jak je běžné ve světě kolem nás.

Tématu se budeme věnovat ve čtyřech setkáních: 15.5. promluví Ota Kunzmann, 22. 5. Jiří Trojánek, 29.5. Ota Kunzmann a 5.6. Lubomír Ondráček.

5. 6. od 18.30 hod. Na Žertvách 23, Praha 8

**67 hodinová
Sborová modlitební
bude od 28. 6.
do 1. 7. 2012**

Aglow

15. 6. Jana Frantíková
setkání jsou v 18,00
v Soukenické 15,
Praha 1 v kavárně.

**Letní shromáždění
budou na jiném místě.
Info str. 2, na regionech,
v příštím čísle nebo
www.praha.kaes.cz**

LIBOR MICHÁLEK
topmanažer, který ohlásil korupci

1. 6. 2012 v 18:30
*otevřený kostel Na Žertvách 23,
Praha 8 – Palmovka*

**KORUPCE A ZMĚNA KLIMATU
VE SPOLEČNOSTI**

Program pro děti zajištěn. www.kspraha.cz

● OZNÁMENÍ

Mládež
KS Praha

WWW.MLADEZPRAHA.KAES.CZ

Křesťanské společenství mládeže
Č.ú.: 186564276/0300, v.s. 682102

Setkání mládeže

DOROST (12-15 LET)

středy

více info

17:00-19:00 hod

Jana Bukáčková

777 614 496

jana.buckackova@email.cz

POROST (15-18 LET)

úterky

více info

17:30-19:30 hod

Štěpánka Bláhová

777 576 530

spetanka@seznam.cz

ODROST (18-25 LET)

pondělky

více info

18:30-21:00 hod

Michal Klesnil

737 984 138

michal.klesnil@kaes.cz

Koncert

Mask a hosté: Discover Life

10.6. v šest hodin

Ortenovo náměstí 34 škola TGM

**Volná
vstupenka**

**Mask a hosté:
Discover Life**

10.6. v 18:00

**Ortenovo náměstí 34
škola TGM**

www.mladezpaha.kaes.cz/sesta

www.mladezpaha.kaes.cz/sesta

NAUČNÁ PROCHÁZKA HISTORICKOU PRAHOU

V pátek **8. 6. 2012** se uskuteční, pro děti školního věku, naučná procházka po historické Praze. **Průvodcem bude Dan Toman**, který bude mít zajímavé povídání o historii Prahy, spjaté s místy procházky a s křesťanským přesahem. Procházka se uskuteční v rámci páteční dětské skupinky KS Praha, pod vedením Renaty Padevětové a Jakuba Černého. **Sraz v 15:30** před sborovou budovou, Na Žertvách 23 a návrat tamtéž v 18:30. S sebou pití, svačinu, tramvajenku a drobné na zmrzlinu.

**Křesťanské
společenství
Praha**

Termíny místa uzdravení v KS Praha

Každé první úterý v měsíci 18:00 – 20:00
a každý druhý a čtvrtý čtvrtek
v měsíci 17:00 – 19:00
v prvním patře sborové budovy Na Žertvách 23.

**Je vhodné se předem přihlásit
na emailu paha.kaes.cz nebo
telefonem 284 822 294.
Všichni nemocní jsou zváni.**

Sborový dopis je informační bulletin pro členy a přátele Křesťanského společenství Praha.
Odráží život regionů, slouží k jejich propojení a jednotě.

● SBOROVÝ INFORMAČNÍ SERVIS

SBOROVÉ BOHOSLUŽBY

3. 6.

3. 6. KD Ládví 15:00

Chvály: Hudební skupina pod vedením Jana Knížka
Kázání: Petr Kácha

1. 7.

1. 7. KD Ládví 15:00

Chvály: Hudební skupina pod vedením Mirka Báčka
Kázání: Lubomír Ondráček

SHROMÁŽDĚNÍ 8. 7. 2012 SE Z DŮVODU POŘÁDÁNÍ KŘESŤANSKÉ KONFERENCE NEKONAJÍ

4. 6.

SBOROVÁ MODLITEBNÍ

18:30, Na Žertvách 23, Praha 8

15. 9.

SETKÁNÍ SLUŽEBNÍKŮ

15. 9., 24. 11. 2012 od 09:00
Na Žertvách 23, Praha 8

● INFORMACE O REGIONECH

Čísla u kolonky Počet členů znamenají: dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti

ČERNÝ MOST

Vedením pověřen: Pavel Louthan

Shromáždění: Ne 10:00, Komunitní centrum – Motýlek, Vlčkova 1067, Černý Most, (vchod z ul. Bouřilova, 2 min. od metra Rajská zahrada)

Počet členů: 24/11/15

SEVER

Pastor: Tomáš Božovský

Shromáždění: Ne 9:30, ZŠ TGM, Ortenovo náměstí, Praha 7

Modlitební: 25. 6. v 18:30 u Václavíků

Počty členů: 105/23/43

Výstup: Dana Daňková s dětmi (přestup do Nových počátků)

ZÁPAD

Kolektivní vedení: Mirek Bálek, Luboš Ondráček, Richard Roušal, Petr Žůna

Shromáždění: Ne 15:30, Komunitní centrum v Nových Butovicích (stanice metra Hůrka)

Počet členů: 48/5/22

PALMOVKA

Kolektivní vedení: Martin Čunek, Tomáš Dittrich

Shromáždění: Ne 10:00, Na Žertvách 23

Počet členů: 86/15/30

Výstup: Helena Elmanová (přestup do Nové naděje), Lada Váchová (přestup do BJB P-6)

STŘED

Vedením pověřen: Petr Kácha

Shromáždění: Ne 10:00 Římská 20, Praha 2 – budova Fitzwilliam Business

Počet členů: 95/16/53

JIHOVÝCHOD

Pastor: Zdeněk Rašovský

Shromáždění: Ne 10:00 (9:45 modlitební), Dům služeb, Vodnická 531/44, Praha 4 (Objekt je nový a není na mapě Googlu ani Seznamu) Mapka na kspraha.cz/jihovychod/

Počet členů: 35/1/27

VÝCHOD

Pastor: Otakar Kunzmann

Shromáždění: Ne 16:00, Na Žertvách 23

Modlitební: každou neděli (kromě první v měsíci) od 15:00 v knihovně ve sborové budově

Omlouvám se za chybu v květnu: Jakub Mašlej po dosažení plnoletosti nevstoupil do sboru. (NS)

Počet členů: 71/8/18

JIH

Pastor: Miloš Poborský

Shromáždění: Ne 10:00 (modlitby 9:30), KC Novodvorská, Novodvorská 1013/151

Modlitební: v Ne 18:00 hod. – Dáša Blažková, Slepá I/14.

Počet členů: 52/3/30

SBOR KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ PRAHA IČ 73631043

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Kontakt

tel./fax: 284 822 294

e-mail: paha@kaes.cz

<http://paha.kaes.cz>

Účet

Sbor Křesťanské společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

nové číslo účtu.: 223775399/0300

konst. s.: 0558

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
04694	desátky	Černý Most
05694	desátky	Západ
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
910	stavební fond	
682103	Angel Lama	
682120	Izrael a Církev	
682130	dary na sborovou mládež	

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8
Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor: Anna Slobodová,
e-mail: sd@kaes.cz

Redakční rada a redakce:

Tomáš Božovský, Anna Slobodová,

Pavel Rosecký, Johana Dittrichová

Sazba: Olga Hrdinová / APEO

Příjem článků:

písemně na adresu sboru nebo na e-mail
sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 10. předchozího měsíce.

Doporučená cena: 15 Kč

